

der er Anledning til, endogsaa særlig god Grund, til at nedsætte den Afgift, som hviler paa de gamle Fæstejorder, 2,021 Tdr. 7 Skpr. $\frac{1}{2}$ Fdk. Havre, og den foreslaas derfor nedsat med 15 pCt. eller med ca. 2,198 Kr. 81 Øre.

Jeg kommer dernæst til Arveforpagningsafgiften eller Kanonen af Møllerne i de tidligere slesvigske Distrikter. Da jeg repræsenterer en af disse Egne, nemlig Ærø, vil det høje Tings Medlemmer kunne forstaa, at jeg finder mig foranlediget til med nogle faa Ord at opholde mig ogsaa ved dette Afsnit af Lovforslaget, ihvorvel jeg indrømmer, at det kun er ganske lille i Forhold til det andet store, som denne Sag ellers omhandler paa de andre før nævnte Felter. Møllenæringen var jo, som vi alle sammen vide, i gammel Tid ikke noget frit Erhverv. I Middelalderen var nemlig den Anskuelse fremherskende, at visse for Menneskelivet betydningsfulde Ting, Elementerne, Vandene og Luften, fortrinnsvis vare undergivne Fyrsterne Ejendomsret, og at Fyrsterne fremfor Menigmand kunde hævde Retten til at gøre Elementerne frugtbringende for sig, altsaa havde i Henhold dertil f. Eks. alene Ret til at bygge Møller. Det blev efterhaanden et Privilegium for Fyrsterne, og dette Privilegium kunde faktisk let hævdes derved, at i den Tid var det vanskeligt for Befolkningen at opføre Møller; den havde ikke Raad dertil. I Slesvig bleve Statsmøllerne saa givne i Forpagning eller Arveforpagning; og man tillod kun enkelte Personer at opføre Møller i Henhold til Koncession, som i Regelen indeholdt Bestemmelse om Ydelse af en eller anden fast aarlig Afgift. Men dette førte selvfølgelig ogsaa med sig den saakaldte Mølleneret, som bestod deri, at Beboerne i visse Distrikter omkring Møllerne skulde lade male paa disse bestemte Møller. Mølletvangen var ganske særlig udbredt i Slesvig, og da de 8 Sogne, jeg nævnedes før, samt Ærø have hørt til Slesvig indtil Fredslutningen i 1864, er det naturligt, at disse have været i særlig Grad hjem-søgt af dette. Det første Skridt til Mølletvangens Ophævelse blev gjort ved kgl. Resolution af 24. November 1842, og dernæst blev det den 8. Juli 1846 bestemt, at Rentekammeret, saaledes som det tidligere havde forsøgt i enkelte Tilfælde, skulde virke hen til, at Mølletvangen ved de kongelige Møller blev ophævet efter Overenskomst eller afløst. Regeringen udstedte derfor den 21. November 1852 en Forordning angaaende Mølletvangens Op-

hævelse i Hertugdømmet Slesvig. Mølleneretten blev derefter ophævet i Slesvig fra den 1. Januar 1853. Saaledes vare Forholdene angaaende dette Punkt med Møllenæringen i de slesvigske Distrikter efter Fredslutningen i 1864, da disse Distrikter indlemmedes i Danmark. Paa Ærø er der endnu en af disse Arveforpagningsmøller, nemlig Vester Bregninge Mølle, hvoraf der svares en Afgift af 156 Kr. 79 Øre, og endvidere findes der en lignende Mølle i de 8 Sogne Nord for Grænsen, som svarer en Afgift af 92 Kr. 79 Øre. Yderligere findes der paa Ærø 2 Møller, med Hensyn til hvilke det oprindelige Arveforpagningsforhold nu er afløst, nemlig Olde Mølle, der svarer en Afgift af 184 Kr. aarlig, og Borgnæs Mølle, som nu svarer en Afgift af 39 Kr. 79 Øre aarlig; endvidere svares der en særlig Afgift af Dunkær Mølle paa 168 Kr. aarlig. Disse Mølleafgifter burde være afløste efter den Lov, jeg nævnedes i Begyndelsen af min Tale, nemlig Loven af 1904. Karakteren af Afgifterne paa disse Møller har megen Lighed med den Afgift, som blev afløst ved nævnte Lov. For de slesvigske Distrikters Vedkommende fortolkede Finansministeren Loven saaledes, at det ikke alene var en frivillig Sag om man vilde afløse efter denne Lov eller ej; men Afgiftsyderne maatte selv fremsende Andragende derom og selv lade foretage Beregning over Nedsættelsen. Imidlertid kom Møllerne ikke med ind under denne Lov, og man har derfor ment, at Billighed taler for — da Mølletvangen er hævet, og Møllenæringen er given fri, og de paagældende Møller ikke have faaet nogen Erstatning derfor —, at man ogsaa nedsatte denne Afgift med 20 pCt. Detspiller ikke saa stor en Rolle, thi det drejer sig ikke om noget meget betydeligt Beløb, kun om nogle faa Hundrede Kroner. Endvidere have vi Jagtafsløsningsafgifterne i de samme slesvigske Distrikter. Disse Afgifter udgøre i alt 1,139 Kr. 01 Øre, der dels skyldes den tidligere slesvigske Ret og dels og navnlig ogsaa den for Kongeriget gældende Lov af 25. Marts 1851 deres Oprindelse. De foreslaas ligeledes nedsatte med 20 pCt. eller 227 Kr. 80 Øre, for at Afløsningsen herefter kan have nogenlunde samme økonomiske Betydning for de forpligtede, som den har faaet for dem Syd for Grænsen, hvor den preussiske Regering efter Fredslutningen i 1864 har afløst denne Afgift for den Del af Hertugdømmierne, som da blev indlemmet i Preussen.

Endelig er der tilbage at omtale den Afgift, som under Navn af Landskyld af